

เด็ก 200 ปี

บทที่หนึ่ง

ก่อน และหลังการผจญภัย

1

ถ้าถามว่า ในวัยเด็ก “สามพี่น้อง” เป็นคนอย่างไร หากจะบอกได้ ก่อนอื่น คิดว่าคงต้องยกเอาคำพูดที่แต่ละคนชอบมาพิจารณา แม้คำพูดซึ่งเด็กๆ ชอบมักจะไม่ใช่เหมือนเดิม---

ทุกปี ย่าเดินทางจากบ้านป่าในชิโกกุ มาเยี่ยม ย่าจะเล่าดู “สามพี่น้อง” ชื่นชมของฝากที่ได้รับอยู่ครั้งหนึ่งแล้วให้หลานๆ ตอบแทนด้วยการกล่าวคำที่ตัวเองชอบ

ย่าให้ของฝากหลานๆ ครั้งสุดท้ายเมื่อสองปีที่แล้ว อากาชิซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมหก ได้ดินสอสีหกแท่ง (สีฟ้าทั้งหกแท่ง สีที่เธอชอบมาก) อากาชิดีใจจนหน้าแดง เธอเกรงใจย่า เมื่อบอกว่า

“หนูยังชอบคำว่า “ปลอดภัย” เหมือนเดิมค่ะ”

ซากุระน้องชาย อายุอ่อนกว่าอากาชิหนึ่งปี ละสายตาจาก “สมุดภาพต้นไม้” ทำท่าเขม่นมองครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า

“ผมชอบคำว่า “ไม่มีความหมาย” แต่ก็ไม่ได้ชอบเป็นพิเศษหรอกครับ” เขาอธิบายต่ออีกว่า

“พวกเพื่อนๆ ในชั้นตั้งเป็นชื่อเล่นให้ผม เพราะรู้สึกว่ามันใช้คำนี้บ่อย”

ส่วนมาก พี่ชาย อายุสิบหกปี ได้ซื้อดีเพลงคลาสสิกเป็นของฝากตลอดมา ปีนั้นได้กล่องกระดาษบรรจุรูปวาดสีน้ำฝีมือย่าเอง เขาพูดด้วยเสียงเรียบๆ ว่า

“ผมชอบคำว่า “ทนทาน” ครับ”

2

หลังจาก “สามพี่น้อง” ผ่านการผจญภัยช่วงปิดภาคฤดูร้อนซึ่งใช้ “บ้านกลางป่า” เป็นฐานปฏิบัติการแล้ว อากาชิพูดถึงเรื่องที่เขครุ่นคิดขณะอยู่ในเหตุการณ์นั้นว่า

“ไม่นึกเลยว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้นะ”

“แต่ความจริงไม่ได้เกิดอะไรขึ้นสักหน่อย” ซากุระตอบ

มากิเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วพูดต่ออีกว่า

“พี่ไปช่วย “เบคอน” เอาไว้!”

ตอนนี้ “เบคอน” สุนัขตัวสวยพันธุ์ชิบะ ก็ยังอยู่ที่บ้าน ดังนั้น จึงพูดไม่ได้ว่า แท้จริงแล้วไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียเลย และเมื่อพ่อแม่กลับมาจากอเมริกาตอนปีใหม่ “สามพี่น้อง” ก็คุยเรื่องนี้กันอีกนานหลายวัน แต่ซากุระก็ยังคงพูดคำเดิม

ตอนนั้น แม่นิ่งเงียบเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ แต่พ่อพูดขึ้นว่า

“ “สามพี่น้อง” นะ น่าจะเขียนเรื่องที่จำได้เป็นหนังสือสักเล่มนะ ไม่ว่าจะได้ผจญภัยครั้งใหญ่ หรือไม่มีอะไรเกิดขึ้นในความเป็นจริงก็เถอะ ถ้าเขียนออกมา จะได้ไม่รู้สึกรู้ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียเลย

“ครั้งปีหลัง อากาภิกับซาคุ สองคนนี้สูงขึ้นตั้งสิบเซนติเมตรใหม่ละ มากิจ สูงขึ้นไม่มาก แต่ก็นับว่าสูงขึ้น---ทุกคนเติบโตขึ้นเกือบทุกส่วน ไม่ใช่แค่นั้น พ่อว่าลูกๆ ได้ผจญภัยกันมากมายทีเดียวละ”

“ความคิดก็เป็นผู้ใหญ่ขึ้นทุกคน” แม่พูดเนิบๆ

3

“บ้านกลางป่า” คือบ้านที่ย่ำตั้งใจสร้างเพื่ออยู่กับมากิ เมื่อรู้ว่ามากิเกิดมาพิการ แต่พ่อกับแม่ปฏิเสธข้อเสนอ นั้น ย่ำมาหามากิที่โตเกือบทุกปี (หลังจากอากาภิกับซาคุเกิด ย่ำก็มาหาทั้ง “สามพี่น้อง”) แต่ปีที่แล้วย่ำร่างกายทรุดโทรม เดินทางไม่ไหว ย่ำบอกว่าอยากให้มากิเห็น “บ้านกลางป่า” สักครั้ง อาหุญงชื่ออะชะซึ่งอยู่กับย่ำเขียนในจดหมายเช่นนั้น

ย่ำชวนอากาภิกับซาคุด้วย ทั้งสามจึงตกลงกันว่าจะไปหาย่าในวันปิดภาคฤดูร้อนปีนั้น แต่อากาภิกับซาคุมีกิจกรรมชมรม และยังต้องสอบซ่อม จึงจัดเวลาไม่ลงตัว เมื่อเข้าฤดูใบไม้ร่วง พ่อกับมากิก็ไปที่ “บ้านกลางป่า” เพียงสองคน และได้เจอกับ “เบคอน” ในตอนนั้นเอง

เมื่อกลับ โตเกียว มากิมิทำทางว่าอยากพูดถึง “เบคอน” ดังนั้น อากาภิจึงเขียนคำถามลงในกระดาษแจ้งให้มากิตอบ

““เบคอน” กินอะไร”---“เบคอน”

““เบคอน” กินน้ำอะไร”---“น้ำเปล่า”

““เบคอน” จับแล้วนุ่มไหม”---“อุ่นแบบน้ำร้อน จับตัวแล้วเหมือนมัน”

““เบคอน” เหม่าเก่งไหม”---“ที่ “บ้านกลางป่า” มันไม่เหม่าเลย”

““เบคอน” พบมากิตอนที่เขายืนอยู่ในคองตัน โอ๊ค สุนัขพันธุ์ชิบะยืนอยู่ห่างๆ พลังงานคอมมอดูเขาด้วยท่วงท่าสง่า พอมากิโยนเบคอนให้ มันก็ยืนกินอยู่ตรงนั้น ไม่สนใจอย่างอื่น ซุปเหลือๆ ก็ไม่กิน กินแต่น้ำ พอ “เบคอน” ค่อยเชื่องแล้ว มากิจึงแตะตัวมันได้ครั้งหนึ่ง

หลังจากพ่อกับมากิเดินทางกลับโตเกียว ย่ำนั่งรถอาอะชะไปปิดประตู “บ้านกลางป่า” และได้เห็นสุนัขตัวนั้นยืนอยู่ในคองตัน โอ๊ค ย่ำฟังซิติที่มากิทิ้งไว้ เมื่อรู้สึกตัวอีกที ย่ำก็สังเกตเห็นว่ามีสุนัขหงอนมองขึ้นไปทีละเบียง

“ที่แรกย่ำคิดว่ามากิอยู่บนระเบียงเสียดอีก หมาตัวนั้นทำท่าเหมือนกินของที่โยนลงมาตั้งหลายครั้ง แล้วก็รีบวิ่งขึ้นภูเขาเข้าป่าไปเลย!”

พ่อหัวเราะเมื่อย่าโทรศัพท์มาเล่าให้ฟัง พลังตอบว่า “มากิถอดวิญญาณไปหา “เบคอน” ละมังครับ”

อากาภิบอกพ่อว่าฟังไม่เข้าใจ พ่อจึงเล่าตำนานของหมู่บ้านที่พ่อเกิดให้ฟัง

เมื่อเด็กพิเศษที่เรียกว่า “โดจิ” ออกไปโลกอื่น ก็จะเข้าไปในโพรงที่โคนต้น “ซุคาจิอิ พันปี” แล้วตั้งความปรารถนาว่า ขณะนอนหลับ ขอให้ได้พบคนที่อยากพบ ได้เห็นสิ่งที่อยากเห็น ถ้าตั้งความปรารถนาจากใจจริง ก็จะ ได้พบคนที่อยากพบและเห็นสิ่งที่อยากเห็น

ซาคุมีท่าทางสนุก พูดขึ้นว่านั่นก็เป็นยานข้ามเวลาของ “คนฝัน” นะสิ

พอได้ยินเช่นนั้น มากิก็สายศีรษะอย่างแรง แล้วหันหนีไป ครูโรงเรียนสอนคนพิการเคยพูดเมื่อมาเยี่ยมบ้านว่า “มากิจไม่เข้าใจเรื่องฝันหรอก เขาก็เลยเกลียดคำนี้”

มากิหายตัวไปตอนกลางคืนในวันที่ “สามพี่น้อง” ไปถึง “บ้านกลางป่า” ตอนฤดูร้อนปีนี้ เมื่อมากิดูทีหลังจึงรู้ว่านั่นคือการเริ่มต้นการผจญภัยทั้งหมด--

มากิฟังเพลงอยู่ในห้องนั่งเล่นที่มองออกไปเห็นแนวต้นไม้คอนอกหน้าต่างเต็มไปด้วยดอกไม้ตั้งแต่เล็กๆ แล้วมากิจะไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างกายส่วนใดระหว่างที่ฟังรายการเพลงคลาสสิกทางวิทยุเอฟเอ็ม จนถึงเวลาเย็น อาการิกับซากุซึกิจำของและกินอาหารมื้อเย็นตั้งแต่มื้อค่ำแล้ว อาการิก็จึ้นไปห้องนอนชั้นสอง ส่วนพี่ชายกับน้องชายไปที่ห้องนอนชั้นล่าง

พอมีคสทิจ อาการิก็จึ้นมาปิดวาล์วแก๊ส ลุงมุซึ่งอาศัยอยู่ที่บ้านหลังเล็กและช่วยดูแลบ้านหลังนี้ โบกมือให้เธอท่ามกลางแสงไฟจากห้องครัว

“มากิซัง อาการิไม่กำเริบไซ้ไหม”

เมื่ออาการิไปที่ห้อง เห็นแต่ซากุซึกิจำอยู่บนเตียงชั้นล่างของพี่ชาย กำลังดูแผนที่การแข่งเดินตามเส้นทางที่กำหนด ซากุซึกิจำขึ้นมองพี่สาว หน้าตาซีดเซียว ถามอะไรก็ไม่ยอมตอบ อาการิกลับไปเปิดประตูให้ลุงมุ

“พี่ชายบอกว่า จะไปนอนในโพรง “ต้นซูดากิจิพันปี”

ซากุซึกิจำเช่นนั้น

“ซากุซึกิจำ แน่ใจไซ้ไหมว่าพี่เขาจะปลอดภัย”

“ผมจะไปปรับกลับมาตอนเช้า”

“ถ้าพี่เขาตื่นขึ้นมามีดๆ แล้วอยากกินน้ำ จะทำยังไง”

อาการิใจเต้นแรง อุทานเสียงแหลม

“ผมวางขวดน้ำพลาสติกไว้ข้างๆ ตัวพี่มากิ เขาห่มผ้าพันรอบตัว พี่มากิหีบอะไรจากผู้ยื่นไปด้วยเหมือนกัน”

พออาการิกลับไปที่ครัวจึงเห็นว่ากล่องกระดาษใส่แสมกับใส่กรอกที่อาอะซะซื่อให้ตอนไปปรับที่สนามบินเปิดอ้าอยู่ในช่องที่เคยใส่เบคอนวางเปล่า

อาการิคิดว่า มากิจงไปหา “เบคอน” เป็นแน่ เขาเชื่อตำนานที่พ่อเล่าให้ฟังว่า ถ้าเข้าไปนอนหลับอยู่ในโพรงต้นซื่อในป่าลึก จะได้พบสิ่งที่ตั้งความปรารถนาอยากพบจริงๆ